

Cimborák

ÖGYERMEK KÉPESHETILAPJA

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

1925
március
29

Osovár 1925

Ára Romániában 10 L, Csehszlovákiában 4 K, Jugoszláviában 8 dinár.

Tudós Lacika.

Irtá: SEBESI SAMU.

Tarka kutyas, ne csaholj,
Tyukanyó, ne korotvolj,
Kakas, te se kukorikolj,
Cirnos cica, ne dorombolj,
Most mind rám hallgassatok!
Nagy ujságot hallottok!

Csoda történt . . . A biza'
Tudós lett a Lacika!
A tavaly csak csuszott-mászott,
Mint egy huszár, úgy jár má' most.
S trombitál, mint katona,
Hogy zúg bele a szoba.

Eddig szólni se tudott,
Csak gyügyögött-gyagyogott,
De most: «apuka, anyuka,
Tétta, (c)ukor, nagymamuka!»
Ugy ki tudja mondani,
Gyönyörűség hallani.

Székre és pamlagra hág,
Poharakat földhöz vág,
S ha már ebben is tudós lett:
Vesznek egy mást a tört helyett.
Ugy bizony, kicsi cica!
Ilyen tudós Lacika.

Am amiért tanult járni,
Beszélni, trombitálni,
A m'ért tudós lett belőle,
Nem fut a szerencse tőle:
Kap ám csókot eleget,
Anyukától, apukától,
Nagyanyótól, nagyapótól,
Ezeret!

(Kolozsvár)

Az okos szabócska.

Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ.

Volt egyszer egy nagyon kevély királykisasszony. Ez a királykisasszony hirül adta hetedhétország ellen, hogy ahhoz megy férjhez, aki az ő találós meséjét kitalálja. Jöttek is az udvarba mindefelől királyfik, hercegek, grófok, bárók, nagysüvegű tótok, válogatott cigánylegények, de amit a királykisasszony feladott, egy sem tudta megfejteni. Na, ez még nem volt elég, de még ki is csufolta a legényeket s lassanként nem akadt senki, aki szerencsét próbáljon. Amikor már azt hitték, hogy senki emberfia nem vállalkozik többet, három szabólegény összebeszélt: lesz, ahogy lesz, ha már annyian próbáltak, ők is próbálnak, miért ne! A legkisebb legény olyan tedd el s elé se vedd legény volt, se szabni, se varrni nem tudott becsületesen, a dolog sem fért a nyakára, félkótya is volt szegény feje. Mondta is a másik kettő: jobb, ha itthon maradsz, s fótót fótra vetsz, te boldogtalan, — de beszélhettek, ment ő is, hátha, hátha . . . No, majd meglátjuk.

Hát fölmennek a palotába, jelentik magukat. A királykisasszony mindjárt feladja a kérdést: Kétféle hajam van, miféle szín az egyik, miféle a másik?

— Hát csak ennyi az egész? mondotta az első szabó legény. Fekete az egyik, fehér a másik!

— No bezzeg, kacagott a királykisasszony. Felelj, te másik.

— Se nem fekete, se nem fehér. Barna az egyik, szőke a másik.

— Hogyisne, kacagott a királykisasszony. Állj elé, te harmadik.

Eléáll a szabócska s mondja nagy bátran: — A királykisasszonynak ezüst meg aranyhaja van, az pedig kétféle szín.

Hej, lefittyent a királykisasszony ajaka, bezzeg nem kacagott, mert a szabócska eltalálta az igaz valóságot! Szinte elájult ijedtében, hogy most már ehhez a cingár, kasziba lábu szabócskához kell feleségül mennie. Hanem mikor nagynehezen magához tért, azt mondja a szabócskának:

— Ezzel még nem leszek a feleséged, szabócska, egyéb is vár reád. Van az istállóban egy medve, azzal kell hálnod ma éjjel. Ha reggel életben talállak, akkor a feleséged leszek.

Bizonyos volt abban, hogy a medve ezer darabba szaggatja a szabócskát, de a szabócska nem ijedt meg, azt mondta: egy életem, egy halálom, érted ezt is megpróbálom!

Este bement a szabócska a medvéhez s ahogy belépett, a medve már a két hátulsó lábára állott, a két első ölélésre tartotta, úgy ment a szabócska elé.

— Csak lassan, lassan, várj egy kicsit, mondotta a szabócska, aztán ügyet sem vetett a medvére, belenyúlt a zsebébe, onnét kivett egy marék diót, azt elkezdte ropogtatni s a

belét enni. Olyan jóízűen csámcsogott, hogy a medvének folyt a nyál a szájából s nagy étvágya lett a dióra. A szabócska ismét bele-nyúlt a zsebébe, adott egy marékka a medvének is, ez azonban nem dió volt, hanem kavics. Bekapta a medve a kavicsokat, rágja, ropogtatja, de bezzeg a kavics nem roppant ketté.

— Hát e' mi dolog? — morgott a medve. — Erősebb volna a te fogad, mint az enyém? Hallod-e, törd fel nekem a diót.

— Mit, gunyolódott a szabócska, hát te nem tudod feltörni ezeket a nyomorult kicsi diókat?

Azzal elvette a medvétől a kavicsokat, hirtelen kicserélte dióval, sorba feltörte.

— De már ez csuda dolog, dörmögött a medve. — Még egyszer megpróbálom.

A szabócska ismét adott neki egy marék kavicsot, a medve rágta, ahogy csak bírta, de egyetlenegyét sem tudott kettéroppantani. Hát hiába, be kellett lássa, hogy a szabócskának erősebb foga van s hozzá sem mert nyulni.

Közben a szabócska hegedűt huzott elé a köpönyege alól, elkezdett muzsikálni, a medve meg hopp, felugrott, táncolt, majd kiugrott a bőréből széles jó kedvében. Mikor jól kitáncolta magát, kérdi a szabócskát:

— Te, szabócska, nehéz-e a hegedülés?

— Gyermekség, — mondotta a szabócska.

— Nézz ide. A balkezemmel megfogom a hegedű nyakát, a jobbal huzom-vonom a vonót felfelé meg lefelé, ennyi az egész!

— Igazán? Na, azt én is szeretném megtanulni. — Egész nap muzsikálnék akkor. Ez lenne csak a jó világ! Ugyan bizony megtanítanál-e?

— Hogyne! Tiszta jó szívvvel, ajánlkozott a szabócska. Hanem a körmeid nagyon hosszúak, előbb le kell vágni azokat.

— Helyes! — mondta medve — vágd le.

Azzal a szabócska becipelt egy gyalupadot, a medve lábát feltétette, jó erősen oda-csavarta.

— Nos, most várj egy keveset, mindjárt hozom az ollót.

Volt is eszébe! Lefeküdt a szegletbe aludni a szalmára, aludt reggelig, mint a bunda, pedig a medve úgy ordított, hogy majd szét-duvadt az istálló.

Hallotta a királykisasszony a medve ordítását, szentül hitte, hogy a szabócskát miszlikbe szaggatta. Jókedűen kelt fel reggel, úgy ment ki az istállóba, de bezzeg lefityent az ajka, mikor látta, hogy a szabócskának kutya baja sincs. Most már hiába minden, nem máshatja meg a szavát. A király sem vette tréfára a dolgot, befogatott aranyos hintóba, azon ment a szabócska, meg a királykisasszony templomba, esküvüre. Am alighogy a hintóban ültek, a másik két szabó legény, akik majd megpukadtak az irigységtől, hogy azt a nyomorult kis szabócskát ilyen nagy szerencse érte, szaladott az istállóba s a medve lábát kiszabadították. Nosza, a medvének sem kellett egyéb, esze nélkül szaladt a hintó után, ordított veszettül.

— No, most véged [van, szabócska! — mondotta a királykisasszony.

De a szabócska nem ijedt meg, hirtelen a feje tetejére állott, a két lábát kidugta hátul a hintó ablakán s toroka szakadtából kiabált:

— Látod a gyalupadot? Megint ide kerül a lábad, medve koma!

De hiszen a medvének sem kellett egyéb, megfordult s úgy elfutott, mintha szemét vették volna. A szabócska meg a királykisasszony azalatt a templomba értek, ott megesküdték, holtomiglan, holtodiglan s úgy éltek, mint két gilice madár.

Aki nem hiszi, járjon utána.

(Kisbaczon.)

Száz kis leány.

Irta: KRÜZSELY ERZSÉBET.

Kérte egyszer anyukáját

Kicsi Rózsiká a:

Száz kis leányt hívjon össze
Ünnep délutánra.

„Sok lesz az a száz kis leány,
Rózsikám, meglátod,
Hideg van kint, szűk szobában
Aztán mit csináltok?”

De Rózsika makacsul csak

A száz kislányt sirta,

Mir aztán édesanyja

Mindent összehívta.

Adott nekik jó ozsonnát,

Habos csokoládét,

De aztán, mert sokan voltak,

Csak nem ment a játék.

Kis Rózsika sürgött-forgott,

De hiába fáradt:

Ásításra állt a szája

Már a társaságnak.

Haza is ment valamennyi

Duzzogón, sietve,

Kis Rózsika maga maradt

Busan, pityeregve . . .

„Látod, ugy-e, kicsi lányom,

Szólok jó mamája —

Ki sokat kér s tehetetlen,

Az mindég megjárja!

Mert az úgy van: ahol sok van

Ott a baj is tenger!

Ki kevéssel megelégszik,

Az az okos ember!”

A megfordított Mikulás.

— Írás és képekkel ellátta: IFJ. PRÖHLE VILMOS. —

III. FEJEZET.

A főrsziftos csizmák.

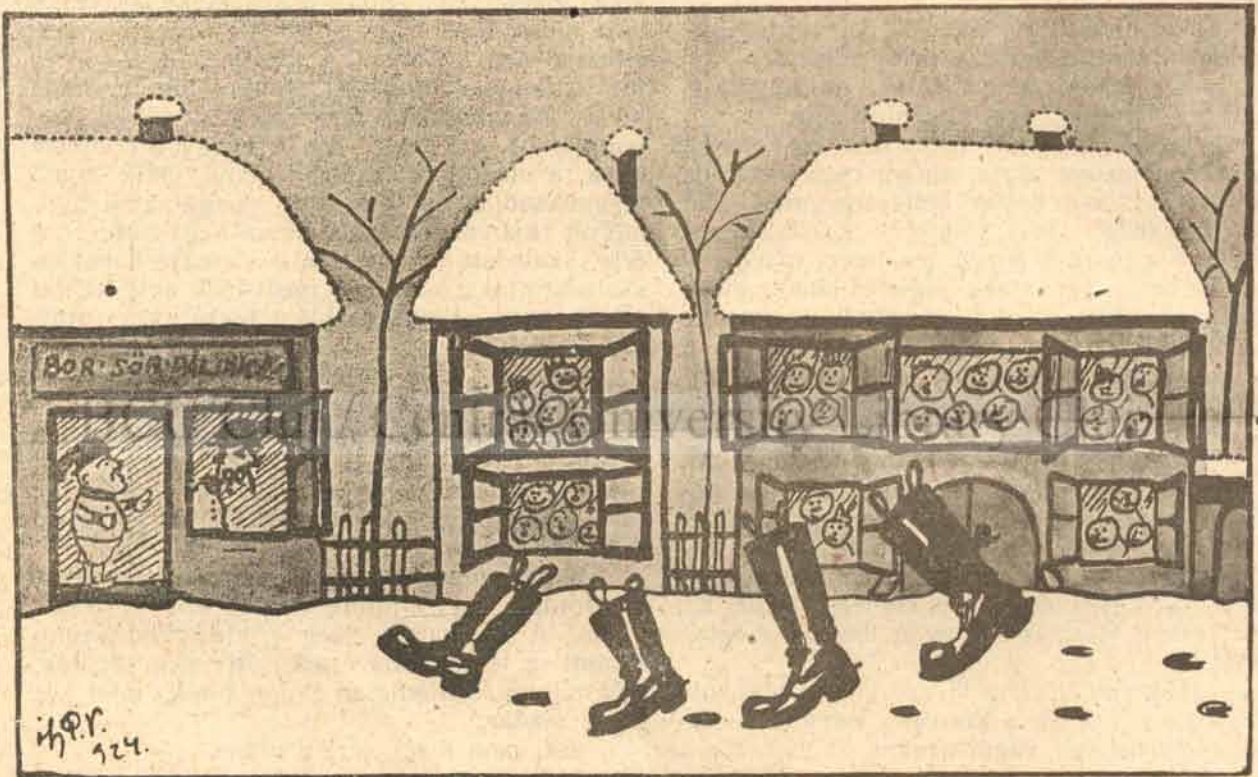
Képzhetni, milyen nagy izgalom volt minden házban, az egész városban! Senki se mehetett ki az utcára! Maga a polgármester, akinek ma volt a nevenapja és nagy vendégségre készült, volt a legizgatottabb.

— Hihete... — mondta a feleségének

A polgármester a telefonhoz lépett, csengett:

— Halló! Halló! Kérem a főkapitányságot. — Dehát csengethetett, mert a postásasszonynak se volt cipője s őnagysága meztláb szégyelt telefonálni. Ha a polgármester ur nem resteli, — gondolta — felőle egy évig is csengethet. Teljék benne kedve.

Tyü, de dühös volt a város feje. Már

— hogy az éjjeliszekrényből is eltűnt a himzett papucsom. Ez megfoghatatlan!

Gyurka, aki eddig mukkanni se mert, most bátortalanul szólt közbe:

— Ó, papa, a Mikulás a legvastagabb falon is keresztül tud menni, még pedig zajtalanul, láthatatlanul.

(A főispáni titkár Zolija és mind, mind a többi fickó ugyanazt mondta odahaza. Dehogy is árulták volna el, hogy ők raktak ki minden lábbelit az ablakba. No és igen meg voltak szépenve, hogy nagyszerű tervük ilyen balul ütött ki.)

éppen egy nagyon csunyát akart mondani, amikor óriási lármát hallott az utca felől. Az ablakhoz futott, látta, hogy minden ház minden ablaka zsufolya van rémülten ordító emberekkel és elszörnyedve látta a riadalom okát:

Két pár csizma futott a járdán. Két pár üres csizma. Egy kurta meg egy hosszú csizma. A rendőrök csizmái voltak. A rendőrök csizmái. Elszaladtak a tolvajtul a főrsziftos csizmák!

A főkapitány, aki látta, rettenetesen szégyelte az esetet és még rettenetesebben mérgeledött. Oda ordította a kocsmá ajtajában álló gömbölyű rendőrnek:

Köhögésnél,
hurutnál csak a

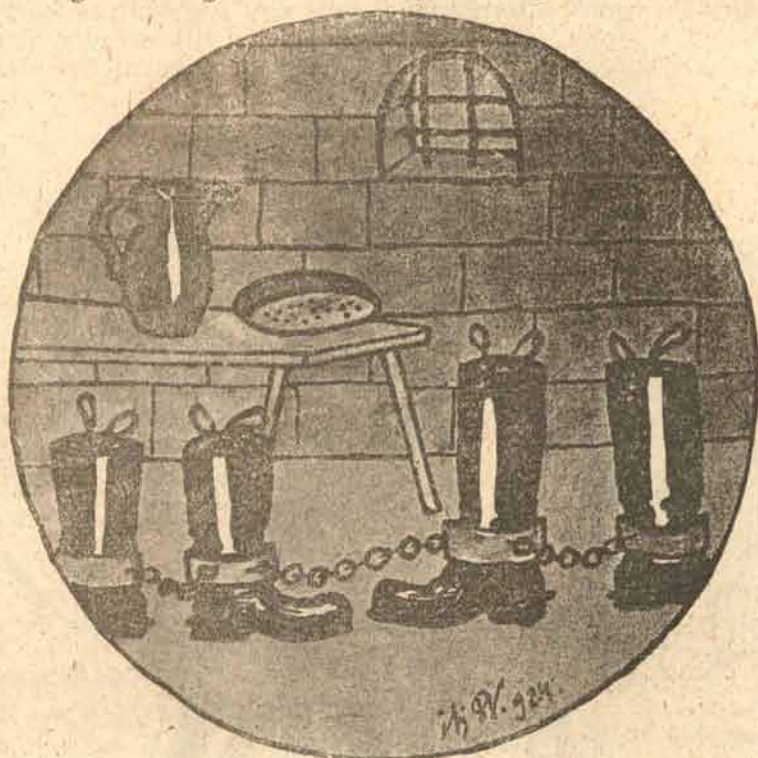
SIROMALT

használ!

Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható.

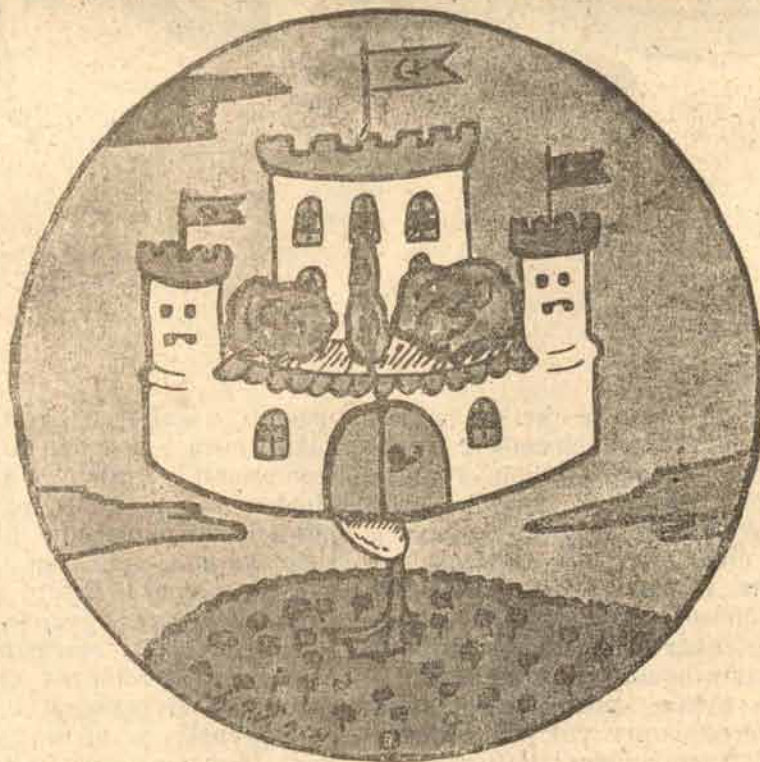
— Le kell csukni mind a négy gazembert három napra! Bilincset a gyáva disztókra! A két rendőr szót fogadott, megbilincstelték

boldog, megelégedett arccal. A főispán, amikor az egyetlen csizmás fértiu belépett hozzá, a nyakába ugrott és összecsókolta:

a csizmákat és levitték a kocsmá pincéjébe, aztán fősrift szerint vizet és kenyeret tettek melléjük.

— Nos? Nos? Nos?
— Hát, — kezdte a harangozó nagy mól.

IV. FEJEZET.

A tiltakozatos tiltkosrendőrök.

Dél felé megérkezett a harangozó, szörnyü

tósággal — egyenesen a méltóságos király ur Ófelségétől gyövk. Tyú, de gyönyörű egy palota! Hisz' olvastam én már sok mesében, de

magam se hittem, hogy igaz lehessen, de most a magam két szemivel láttam, hogy kacsalábon forog. Az ám! És minden fáján ezüst levelek közt aranyalmák lógnak. Szent igaz, mint a mesében. No és a király. Nem tudta, hogy jövök, hát a házi koronájában fogadott,

nak! — kiáltotta a harangozó, a főispánt az ablakhoz huzva.

Csakugyan akkor röbögött a rendőrség elé egy nagy piros teherautomobil, rajta töméntelen titkosrendőr, mint a jóféle szivarok sárga pántlikával összefűzve. Amikor az autó

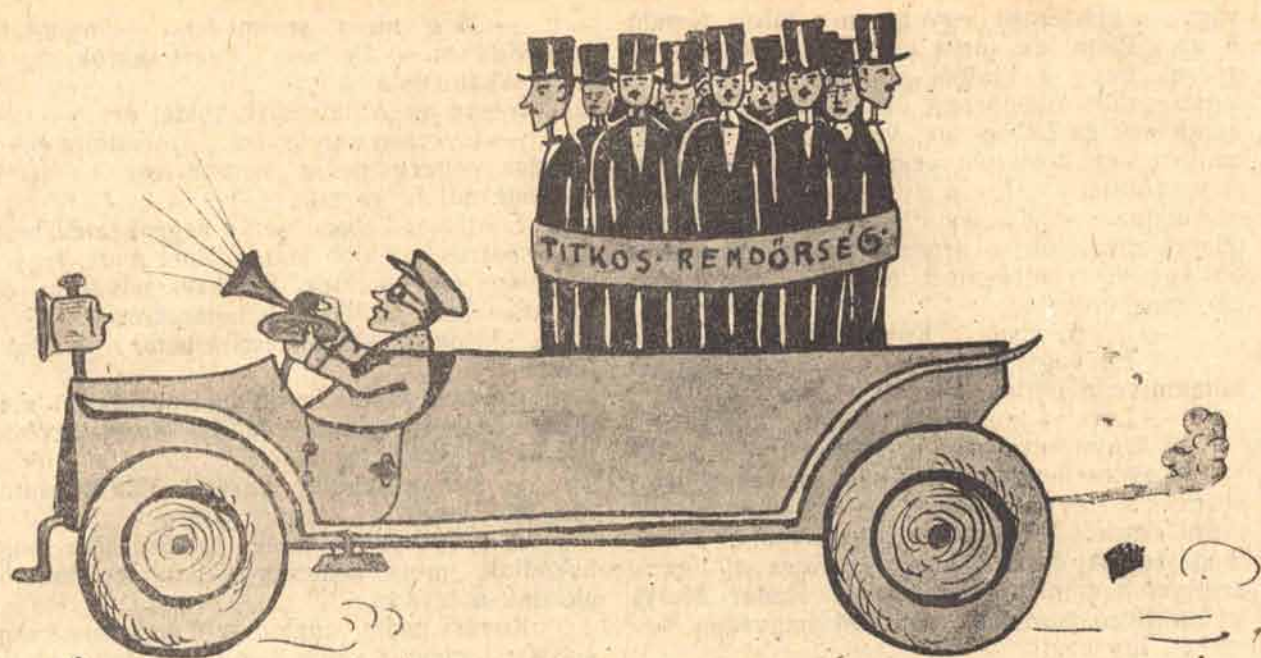
de az is úgy vakított, hogy le kellett hunyni a szememet. Soha barátságosabb embert. Amikor elmondtam nagy bajunkat, vállon veregetett és így szólt:

— Menj haza, kedves szögám, az összes titkosrendőreimet elküldöm, hogy rajtatok segítsen, de mielőtt elmennél megtízóraizunk. Azzal csengetett őfelsége és akár hiszi a méltóságos főispán ur, akár nem, maga az aranyhaju királykisasszony hozta be az ételt. Hogy mi vót, azt nem tudom, mert nem mertem megkóstálni, olyan nagyuras vót, de az utra kapott két stampli snapsz igen izlett.

— Hát a titkosrendőrök mikor jönnek? — kérdezte türelmetlenül a főispán.

— Rögvést itt lesznek! Már itt is van-

megállt, a soffőr leugrott, kioldotta a pántlikákat, mire a sok defektív egy pillanat alatt lenntermett a járdán és szétoszlott a házakba. Minden házba jutott egy. Mindegyik a neki jutott házat a pincétől a padlásig keresztül-kasul kutatta, gyakran mormogva: gyanus, nagyon gyanus! Estére pedig a főkapitány, a két rendőr és a gyerekek kivételével minden teremtett lelket letartóztattak és bezártak a börtönbe. A nyomozás érdekében, mondották. Az egyik szivességből átengedte cipőit a főkapitánynak, azzal a gyanutlan harangozót, mint főgyanusítottat megvasalták, felszálltak vele a piros teherautomobilra, a soffőr újra összekötözte őket a sárga pántlikával és töff-töff! visszarobogtak a fővárosba.

V. FEJEZET.

Rémes éjszaka.

— Jaj, hogy félték a gyerekek egyedül

odahaza! Összebujtak, vacogtak, sirtak. A polgármester Gyurka, meg a főispáni-titkár Zoli örökre megbékültek, annyira félték!

Vége köv.

A csodálatos sárkány.

— Ifjusági elbeszélés. —

Írta: Kertész Mihály.

A kis-téren pedig ezalatt Kovács Pista — a fűben hasalva — boldogan gyönyörködött az Albatrosban, mely ma még az eddigieknél is magasabbra emelkedett. Az előző napi sebességet egyáltalán meg sem érezte, a beragasztások kitünően sikerültek s mintha még csak erősebbekké tették volna a szárnyakat.

Mialatt Kovács Pista, mint soros felengedő, a zsinéget tartva, közvetlenül élvezte a sárkány-eresztés gyönyöreit és azt a kellemes rángatást és huzást, amit a magasban lévő Albatros fejtett ki, azalatt Sántha és Labancz még fokozottabb éberséggel végezték kör-sétájukat. Most már nemcsak arra ügyeltek, hogy illetéktelenek ne juthassanak át a tilos-gyűrűn, hanem időnként megvizsgálták minden bokrot, bekukkantottak minden fa mögé, hogy nem rejtőzik-e ott ellenség, aki orvul meg akarja támadni féltett kincsüket és büszkeségüket, az Albatrost, melyről immár az egész város beszélt...

Ma azonban semmiféle gyanús jelenség sem volt észlelhető. Ezt időnként közölték is Kovácssal, hogy nyugodtabban kezelhesse a sárkányt.

Kovács pedig, miután e jelentések alapján

teljes biztonságban tudta az Albatrost, a dicsőség fokozására elhatározta, hogy postát küld fel.

Elő is vett rögtön egy tenyérnyi darab papírt, azt kör alakúra tépdeste, középebe jókora kerek lyukat tépett, ide behuzta a zsinég alsó végét, azután felfricskázta, mozgásba hozta a postát.

A következő pillanatban a légáramlat megragadta a papír darabkát és hihetetlen gyorsasággal vitte felfelé a zsinég mentén, fel, fel, egész az Albatrosig, mintha az alatt állók üzenetét vinné! És míg a posta ment, az Albatros meg sem moccan, ami a legjobb bizonyítéka volt annak, hogy tökéletes és teljesen kifogástalan alkotás. A kis-tér körül állók — kicsinyek és felnőttek, sőt a meglelt emberek is, akik óraszámra bámulták naponta a csodálatos sárkányt — önkénytelenül is hangos tapsolásban törtek ki, amikor a posta felérkezett rendeltetési helyére. Ez a taps-vihar mindennél fényesebben igazolta a kis-tériek döntő győzelmét a vásártériek fölött. Azok sohasem kaptak ilyen elismerést...

Amint elhangzott a taps, a lelkesedő tömegből kivált egy pöttömnyi gyerkőc és neki-

vágva a kis-térnek, egyenesen a fűben hasaló Kovács Pista felé tartott... Oly kicsi volt a gyerek, hogy a földből alig látszott ki s a legszigorubb ellenőrzés dacára sem tűnt fel Sánthának és Labancnak, vagy ha fel is tűnt, annyira nem tartották veszélyesnek, hogy meg sem szóllították. Így a gyerek minden akadály nélkül jutott el Kovács Pistáig. Amikor aztán odaért, megállott s arasznyi nadrágja zsebéből egy összehajtogatott papír-szeletet huzva elő, megkérdezte:

— Bácsi, maga a Kovács Pista bácsi?

— Én vagyok, öcsém — válaszolt Kovács feltekintve a földről. — Mit akarsz?

— Levelet hoztam a bácsinak. Tessék.

S átnyújtotta a papír-szeletet.

Kovács meglepődve nyult szabadon levő kezével a »levél« után s átvéve azonnal olvasni kezdte. De amikor végigolvasta, akkor csodálkozott csak igazán. Ugyanis a levél, amelyet nem más, mint maga Madár Matyi irt düledező sorokkal, verébfaj nagyságu betűkkel, így szólt:

»Te, Kovács Pista, én levelet írok most neked, mert tik nem akartok velem szóba állni és amikor nagyanyámhoz mentem, akkor sem engedtetek át a kis-téren, pedig én semmi rosszat nem akartam és én a ti barátotok vagyok és nagyon fontos ügyben beszélnem kell veletek, mert nagy veszélyben van a sárkányotok, azért ha akartok velem beszélni, én ma este, amikor vége van a sárkányozásnak, a kis-téren a padon leszek, gyertek oda, nem bánjátok meg, én mondom Madár Matyi«.

Kovács Pista háromszor is elolvasta a levelet, amíg megértette, hogy mi van benne és mit is akar Madár Matyi.

— Hm, ez nem kis dolog! — gondolta aztán fejét csóválva.

Kérdősködni akart a levél-hozótól, hogy hol és mikor kapta a levelet, de a gyerek ekkorára már úgy eltűnt, mint a kámfor.

Egy percig még habozott, hogy mit tegyen, aztán sietve kezdte lehuzni az Albatrost.

A másik két szövetséges, nem értve a korai intézkedés okát, azonnal abbahagyták kör-sétájukat és Kovácshoz siettek.

— Mi az?! Miért huzod már le az Albatrost?! — kérdezték egyszerre mindketten csodálkozva.

— Majd mindjárt megtudjátok. — válaszolt Kovács, miközben még gyorsabban igyekezett lehuzni a sárkányt.

— Beszélj hát! — türelmetlenkedtek amazok.

— Várjatok! Első a sárkány. Biztonságba kell azonnal helyezni. Aztán nagy tanácskozás lesz!

— Csak nincs megint valami baj? — kérdezte Sántha szívszorogva.

— Még nincs semmi baj. — nyugtatta meg Kovács. — De lehet! Ezért akarok rögtön tanácskozni veletek.

Végre az Albatros II. földet ért.

— Gyorsan vigyük be, — mondotta ekkor Kovács — még pedig legjobb lesz, ha ismét Sántháéknál helyezük el.

Sántha és Labanc sietve segédkeztek, hogy az Albatros mielőbb biztos földel alatt legyen s amikor megérkeztek Sántháék udvarára, ott nyomban megkezdődött a tanácskozás.

— Nos, most már beszélhetsz, — kezdte Sántha.

Kovács Pista nem is várokozta meg társait, hanem előhuzva Madár Matyi levelét, így szólt:

— Ezt a levelet kaptam. Hallgassatok ide, felolvasom.

A szövetséges-társak Kovács háta mögé húzódtak, mert nemcsak hallani, de látni is akarták a levelet.

Kovács pedig minden szót érthetően hangsúlyozva, elejétől végig felolvasta Madár Matyi levelét.

— Most már tudjátok, hogy miért huztam le ilyen korán az Albatrost. — mondotta a felolvasás után. — Mert ez a levél fontosabb, mint a sárkányozás. Ezt meg kell beszélni azonnal, mert különben baj lehet... Most oszt hallottátok a Madár Matyi üzenetét. Szóljatok hozzá.

A két szövetséges azonban csak bámult az írásba, mintha nem értenék az egész dolgot és hosszan hallgattak. Kovács erre előszóval kezdte magyarázni a levél tartalmát.

— Azt írja Madár Matyi, hogy nagy veszély fenyegeti az Albatrost és hogy sürgősen beszélni akar velünk a padnál, a kis-téren... Azt kell tehát először is eldöntenünk, hogy találkozzunk-e vele? Ezt együtt kell elhatároznunk, mert ez nagyon fontos dolog.

— Én azt hiszem, — nyilatkozott elsőnek Sántha, — hogy semmiképen sem árthat, ha beszélünk vele.

— Hátha tényleg tud valamit a vásártérek terveiről, — csatlakozott Sánthához Labanc. — Hiszen láthattuk, hogy el akarják pusztítani az Albatrost.

— Egyszóval — szögezte le Kovács — ti amellet vagytok, hogy beszéljünk Madár Matyival.

— És te? Talán ellenzed? — kérdezte Sántha.

— Én azt akarom, amit a többség. Ti a találkozás mellett vagytok, tehát én is ezt akarom. És mivel Madár Matyi azt írja, hogy a sárkányozás után vár minket a padon, — talán mehetnénk is, hátha már ott van.

— Gyerünk! — mondotta Sántha Gabi.

És a három ártatlan lelkületű, mit sem sejtő fiu, gyanakvás nélkül indult a kis-tér felé.

— Ott van! — fedezte fel Labanc már

messziről Madár Matyit, aki tényleg a padon ülve várakozott.

A szövetségesek erre meggyorsították lépéseiket, mert mindnyájukat ösztökélte a kíváncsiság. Amikor azonban a padhoz értek, annyira zavarban voltak, hogy üdvözölni is elfelejtették egymást.

Végre is Kovács Pista, mint akinek a le-
vél szólott, kezdte a beszédet:

— Megkaptam a leveledet, Matyi, — mon-
dotta — és most itt vagyunk mind a hárman.
Mit akarsz velünk beszélni?

Csak a kezdet volt nehéz. Amint Kovács
megtörte a jeget azonnal elmúlt a zavar s
Madár Matyi élénken, bőbeszédűen válaszolt:

— Én tudom, — kezdte — hogy tik ha-
ragban vagytok velem, mert én a vásártériek-
kel vagyok együtt. De én csak tegnapig vol-
tam a Nagy Jancsi bandájában és ma már nem
vagyok, mert összeveszttem velük. És én, ha
elvégeztem a negyediket, leteszem a külömbö-
zetit és átmegyek a gimnáziumba. És ezt ők
tudják és haragszanak rám, de én nem törődök
veük. És tegnap aztán nagyon összeveszttem
veük — miattatok. Mert ők irigylik a ti sár-
kányotokat és a Tanács-hegyen gyűlés volt és
elhatározták, hogy elpusztítják az Albatrost.
De én azt mondtam, hogy ezt nem szabad meg-
tenni, mert nagyon szép a sárkányotok és kár
volna érte, mert olyan nincs az egész város-
ban, de még máshol sem. És ezért még jobban
megharagudtak rám és azt mondták, hogy én
csak azért beszélek, mert jövőre én is gimná-
zista leszek és most már hozzátok huzok. És
ezért nem is hallgattak rám, hanem kimondták,
hogy először csuzlival támadják meg a sárká-
nyotokat . . . Én akartam szólni nektek, hogy
vigyázzatok, de tik nem engeditek az embert
közel jönni. És gondoltam, hogy nem is hisz-
tek majd nekem addig, amíg nem látjátok ma-
gatok is, hogy mit terveznek a vásártériek.
Azért hát hagytam, hogy csinálják csak a
csuzli-támadást, mert ugyis tudtam, hogy azok-
kal a vacak csuzlikkal nem fognak sokat ár-
tani annak a nagy sárkánynak. A csuzlival csak
legföljebb egy kis lyukat csinálhatnak a papi-
ron, az pedig semmi, attól fel tud repülni a
sárkány. És ez így is volt. Ma is felengedték
az Albatrost, pedig bizonyosan volt rajta
néhány lyuk a tegnapi csuzlizástól . . .

— Beragasztottuk, — kottyantotta ki La-
banc.

— Azt könnyű is volt beragasztani, —
folytatta Madár Matyi, mert csak seréttel löt-
tek. És ez volt jó nektek, de rossz Nagy Jan-
csiéknak. Ezt most már belátták ők is. És
éppen ezért most kitaláltak egy óriási csuzlit,
egy valószínű csuzli-negyvenkettést, aminek
akkora bőre lesz, mint egy zsebkendő és amibe
akkora kavicsot lehet beletenni, mint az öklöm
és négy-négy szál gummija lesz és két gye-

reknek kell tartani a nyelét és kettőnek huzni
a gummit. És ezzel a csuzlival a vásártérről
egész időig el lehet lógni és háromszor olyan
magasra visz, mint a torony hegye. És ezzel
akarják majd megostromolni a sárkányotokat
és ha ezzel eltalálják, akkor kámpec az Albat-
rosnak! Mert egy olyan nagy kavics nemcsak
a papirt szaggatja szét, hanem eltöri a nádat
is és akkor lezuhan a sárkány és összezuzza
magát . . .

A szövetségesek dermedten hallgatták a
pokoli tervet, miközben szívük oly hangosan
kalapált, hogy lépésnyi távolságról is hallani
lehetett.

— És mikor lesz készen az az óriási
csuzli? — kérdezte Sántha Gabi az ijedségtől
egész rekedt hangon.

— Hát éppen erről akarok most beszélni
folytatta Madár Matyi s ujjongott magában,
amikor észrevette, hogy az ügyes hazugsággal
milyen nagyszerűen sikerült megrémítenie a
szövetségeseket.

— Beszélj! — sürgették mindhárman.
Madár Matyi a nagyobb hatás kedvéért
egy kis szünetet tartott s csak azután tett ele-
get a végsőkig felizgatott kis-térik kívánsá-
gának.

— Látjátok, — mondotta álszenteskedően
— hogy én mindent elárulok nektek, pedig
ebből még bajom is lehet, ha megtudják a
vásártéren, Nagy Jancsi az illyesmiben nem
ismer tréfát s jól eldöngtetett a bandájával. De
én a pártotokon vagyok és nem hagyom el-
pusztítani az Albatrost, még ha a fejembe kerül
is az árulkodás. Az óriás csuzli még nincs ké-
szen, mert sok pénz kell hozzá. Most adta ki
a parancsot a vezér, hogy gyűjtést kell ren-
dezni . . .

— És hogyan tudjuk majd meg, ha ké-
szen lesz? — szólt közbe riadtan Labancz
Jóska, akinek már sirásra görbült ajka.

— Tölem! — ütött mellére Madár Matyi.
— Mert én minden nap összejövök velük,
benne is vagyok a tanácsban s így mindent
tudko. Így azt is jóval előbb megtudom, hogy
mikor akarják kezdeni az ostromot . . . És ha
megtudtam, rögtön elárulom nektek és akkor
nem engeditek fel az Albatrost addig, míg va-
lami védelmet ki nem találtok.

— Köszönjük, köszönjük . . . — hálálkod-
tak egyszerre a szövetségesek.

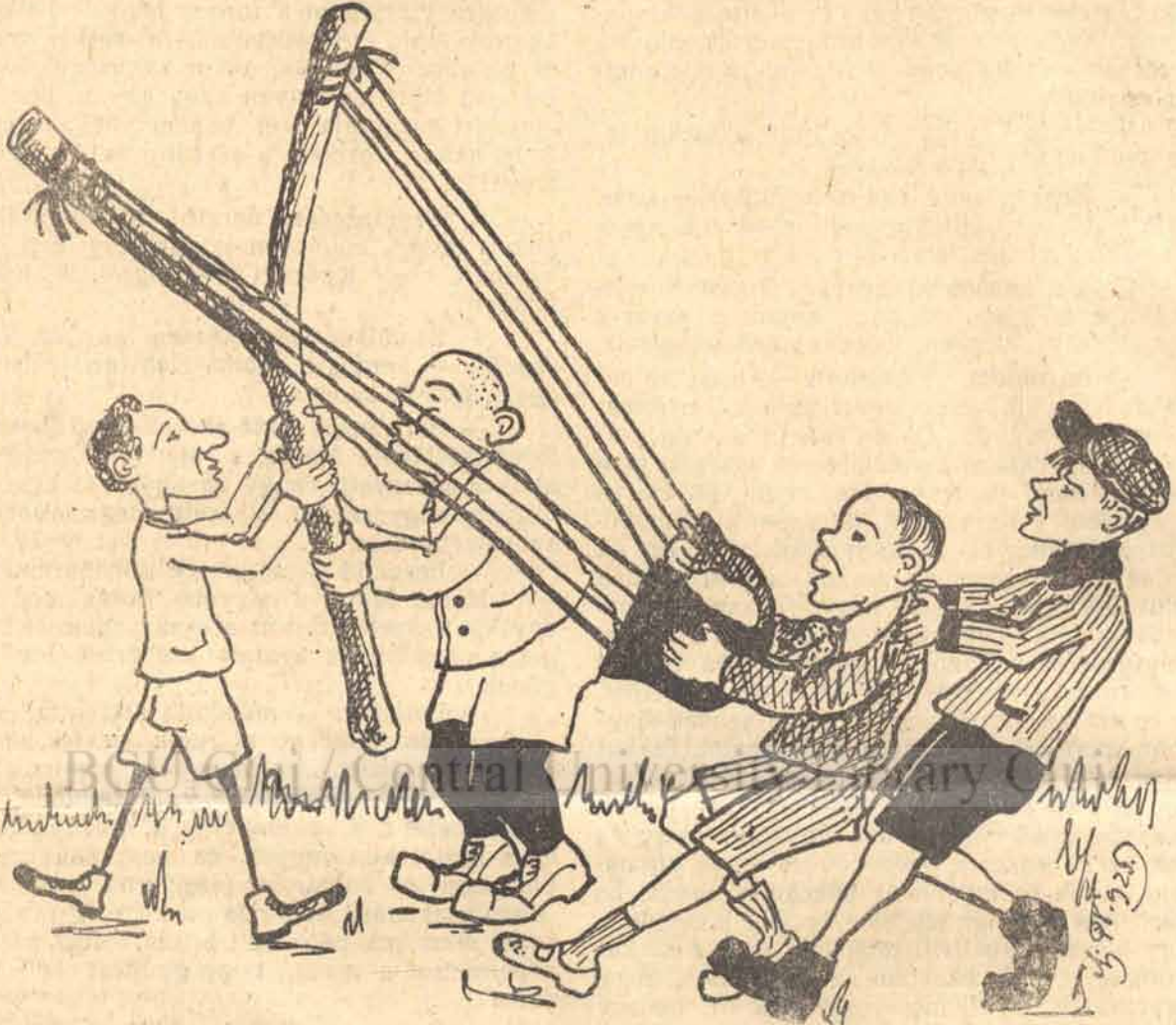
— De ezért az árulásért, — szólt most
Madár Matyi, elérkezve látván az alkalmat —
ezért az árulásért nekem is volna egy kíván-
ságom . . .

— Mi az? — kérdezték a szövetségesek.
És már előre is készen voltak arra, hogy
minden kívánságát teljesíteni fogják Madár
Matyinak, aki ily önfeláldozóan siet segítség-
gükre, hogy megmentse a féltve féltett Albat-
rost . . . Szegény, hiszékeny lelkek nem látták

a borzalmas kelepécét, melyet Madár Matyi állított nekik, az ártatlan bárányoknak, hogy farkas-étvágyát kielégítse. Nem vették észre és habozás nélkül készek voltak belerohanni.

hogy mit válaszoljanak. Végre is Sántha Gabi feltalálta magát s így szólt:

— Ne haragudj, Madár, de erre a kívánságodra nem tudunk azonnal válaszolni, mert

— Csak szólj bátran — biztatta Kovács Pista, látva, hogy kissé habozik Madár Matyi.

— Én — bökte ki végre az áruló — szeretném legalább egyszer felengedni az Albatrost . . .

A szövetségeseik erre a nem várt kívánságra összenéztek s hamarjában nem tudták,

ezt a szövetségnek meg kell beszélnie. Menj hát egy kicsit sétálni és gyere vissza öt perc múlva, akkor megkapod a választ.

Madár Matyi egészen természetesnek találta a dolgot, miért is babozás nélkül felállott s eltávozott.

[Folyt. köv.]

A Cimbora sorsjátéka.

Eddig egy-egy előfizetőt a következők szereztek:

Nagy Mária, Marosvásárhely.
Taub Erzsébet, Szilágyfőkeresztúr.
Almay László, Dés.
Gagyai Rózsika, Frumoasa (Szépvíz).
Rohrböck László, Budapest.
Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.
Módy Mihály, Petrozsény.
Papp László Gencs.
Nagy Ferenc, Kolozsvár.

Tauszig Imre, Sárbogárd (Magyarország).
Tóth Lálka, Caransebes.
Kertész Maja, Kolozsvár.
Kökösi Anna, Sepsiszentgyörgy.
Steiner Bébi, Kolozsvár.
Fried Gábor, Máramarossziget.
Kovárik Misi, Tarnava, Csehszlovákia.
Beregi Elza, Szászrégen.
Budovszky András, Vizakna.
Paretz Erzsébet, Arad.
Kun István, Temesvár.
Kóty Pál, Szalmár.

Deme Erzsébet, Kézdivásárhely.
 Tarján Edit, Déva.
 Krausz Bözsi, Murány [Csehszlovákia].
 György Győző, Páva.
 Bethlen Farkas, Bonyha.
 Lévai Klárka, Temesvár.
 Risoovszky Lajos, Marosvásárhely.
 Schusster testvérek, Kassa [Csehszlovákia].
 Katz László, Maramarossziget.
 Böszörményi Lacika, Sántana.
 Simon Béla, Fogaras.
 Vigh Károly, Marosvásárhely.
 Szilvássy Károly, Szinerváralja.
 Jakab Margit, Pankota.
 Réthy Sanyi, Petrozsény.
 Reninger Pólika és Franci, Socaciu.
 Spitzer Tibor, Kolozsvár.
 Líbiczai Ilona, Székelyudvarhely.
 Vigh József, Nagyszalonta.
 Fried László, Maramarossziget.
 Westhoff Károly, Petrozsény.
 Boesánczy Erzsébet, Szamosujvár.
 Boesánczy Gizella, Szamosujvár.
 Csáki Olga, Gyergyószentmiklós.
 Cseke Vilike, Kolozsvár.
 Zoltán Pista, Pankota.
 László Ferencz, Lonea Jieji.
 Gvidó Katica, Dicsőszentmárton.
 Eröss László, Kolozsvár.
 Wieder Regina, Petrozsény.
 Strömpl Lili, Balauseri.
 Dvorzsák Ferencz, Arad.
 Szebeni Annuska, Torda.
 Marx József, Nagyenyed.
 Róth László, Karánsebes.
 Stern Frigyes, Petrozsény.
 Ludmann testvérek, Temesvár.
 Bagossy Judit, Budapest.
 Gaál Sanyi, Rimaszombat.
 Reismann Géza, Beregszász.
 Bárdos Agnes, Nagyvárad.
 Tamás Anci, Sántana.
 Merfy Béla, Arad.
 Újhelyi Bíró Z. Illán, Kolozsvár.
 Sebestyén Gabika, Borosjenő.
 Peiser Adrienne, Nagyvárad.
 Kun Pista, Nagyszőlős, Csehszlovákia.
 Wolfinau Misi, Banca Stavnic, Csehszlovákia.
 Nagy Rózsika, Székelyudvarhely.
 Gyárfás Magda, Kolozsvár.
 Kolczonay testvérek, Vajdahunyad.
 Szócs János, Nagyvárad.
 Klein Magda, Nagyvárad.
 Tóth Karesi, Dicsőszentmárton.
 Früstök Baby, Fagel.

Eddig két-két előfizetőt a következők szereztek:

Bartók Ferenc Salonta-Mare (Nagyszalonta).
 Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.
 Gr. Bethlen Gábor és Dani, Nagyenyed.
 Molnár Klári és Lujza, Nagyborosnyó.
 B. Krausz Irén, Torda.
 Molnár Endre, Temesvár.
 Pintér Margit, Arad.
 Gróf Kendeffy Miklós, Sánta-Maria.
 Schwartz testvérek, Petrozsény.
 Székely István, Maramarossziget.
 Wild Frigyes, Gyulafehérvár.
 Árus Irmuska, Székelykeresztúr.
 Juhász Pista és Pali, Nagyenyed.
 Leitner Vera, Déva.
 Bárdos Károly, Orávica.
 Sigmund György, Aranyosgéres.

Eddig három-három előfizetőt a következők szereztek:

Wertheimer Rózsika, Jibou (Zsibó).
 Kovásznay Péterke, Nagyvárad.
 Molnár Anna, Nagyborosnyó.
 Kovács Jolánka, Uileac.
 Eröss Alfréd, Timișoara.

Eddig négy-négy előfizetőt a következők szereztek:

Antal Miklós, Recas.
 Schneider Józsika és Gyurika, Szatmár.

Eddig öt-öt előfizetőt a következők szereztek:

Máthé Klárka, Beica de Jos.
 Fried Imre, Lugos.

Eddig hat-hat előfizetőt a következők szereztek:

Neidenbach Laci, Arad.

A szerzett előfizető beküldötte egy negyedévi előfizetési díját és így sorsjegyet küldhetünk a következőknek:

1. sz. sorsjegyet kapta:	Bartók Ferenc, Nagyszalonta
2. " " " "	Wertheimer Rózsika, Jibou
3. " " " "	Módy Mihály, Petrozsény.
4. " " " "	Tóth Lalika, Karánsebes.
5. " " " "	gróf Bethlen G. és D., Aiud.
6. " " " "	Fried Imre, Lugos.
7. " " " "	Fried Imre, Lugos.
8. " " " "	Nagy Ferenc, Kolozsvár.
9. " " " "	Antal Miklós, Recas.
10. " " " "	" " "
11. " " " "	" " "
12. " " " "	Molnár K. és L., Nagyborosnyó.
13. " " " "	Nagy Mária, Marosvásárhely.
14. " " " "	Kertész Maja, Kolozsvár.
15. " " " "	Krausz Irén, Torda.
16. " " " "	Taub E., Szilagyfőkeresztúr.
17. " " " "	Kökösi Anna, Sepsiszentgyörgy.
18. " " " "	Kun István, Temesvár.
19. " " " "	Blaskó Gy., Sepsiszentgyörgy.
20. " " " "	Bartók Ferenc, Nagyszalonta.
21. " " " "	Kótay Pál, Szatmár.
22. " " " "	Antal Miklós, Recas.
23. " " " "	Krausz Bözsi, Murány.
24. " " " "	György Győző, Páva.
25. " " " "	Molnár Anna, Nagyborosnyó.
26. " " " "	Deme Erzsébet, Kézdivásárhely.
27. " " " "	Tarján Edit, Déva.
28. " " " "	Máthé Klárka, Beica de Jos.
29. " " " "	" " "
30. " " " "	" " "
31. " " " "	Fried Imre, Lugos.
32. " " " "	Blaskó Gy., Sepsiszentgyörgy.
33. " " " "	Kovárik Misi, Tarnava.
34. " " " "	Neidenbach Laci, Arad.
35. " " " "	Steiner Bébi, Kolozsvár.
36. " " " "	Wertheimer Rózsika, Zsibó.
37. " " " "	Schusster testvérek, Kosfca.
38. " " " "	Fried Gábor, Maramarossziget.
39. " " " "	Lévai Klárka, Temesvár.
40. " " " "	Böszörményi László, Sántana.
41. " " " "	Katz László, Maramarossziget.
42. " " " "	Szilvássy Károly, Szinerváralja.
43. " " " "	Vigh Károly, Marosvásárhely.
44. " " " "	Simon Béla, Fogaras.
45. " " " "	Bethlen Farkas, Bachnea.
46. " " " "	Tauszig Imre, Sárbogárd.
47. " " " "	Rohrböck László, Budapest.
48. " " " "	Vigh József, Nagyszalonta.
49. " " " "	Neidenbach Laci, Arad.
50. " " " "	Pareiz Erzsike, Arad.
51. " " " "	Jakab Margit, Pankota.
52. " " " "	Pintér Margit, Arad.
53. " " " "	gr. Bethlen G. és D., Nagyenyed.
54. " " " "	Westhoff Károly, Petrozsény.

55. sz. sorsjegyet kapta:	Bocsány E., Szamosujvár.
56.	Bocsány G., Szamosujvár.
57.	Cseke Vilike, Kolozsvár.
58.	Kolczonay Ervin, Vajdahunyed.
59.	Csáky O., Gyergyószentmiklós.
60.	Zollán Pista, Pankota.
61.	Leitner Vera, Déva.
62.	Kovácsnay Péterke, Naggyvárad.
63.	Beregi Elsa, Szászrégen.
64.	Eröss Alfréd, Temesvár.
65.	Papp László, Gencs.
66.	Gyárfás Magda, Kolozsvár.
67.	Lábas Ferenc, Lonea Jiejl.
68.	Molnár L. és K., Nagyborosnyó.
69.	Molnár Annus, Nagyborosnyó.
70.	Wild Frigyes, Gyulafehérvár.
71.	Schneider J. és Gy., Szatmár.
72.	Réthy Sanyi, Petrozsény.
73.	B. Krausz Irén, Torda.
74.	Strömpl Lili, Balauzeri.
75.	Leitner Vera, Déva.
76.	Szebeni Annuska, Torda.
77.	Schwartz testvérek, Petrozsény.
78.	Heninger P. és Franci, Szekácsi.
79.	Juhász P. és Péli, Nagyenyed.
80.	Szebeni Annuska, Torda.
81.	Almay László, Dés.
82.	Spitzer Tibor, Kolozsvár.
83.	Máthé Klárka, Beica de Jos.
84.	Pintér Margit, Ara.
85.	Marx József, Nagyenyed.
86.	Róth László, Karansebes.
87.	Stern Frigyes, Petrozsény.
88.	Bárdos Károly, Oravica.
89.	Ludmann testvérek, Temesvár.
90.	Kovácsnay Péterke, Naggyvárad.
91.	Bagossy Judit, Budapest.
92.	Fried Imre, Lugos.
93.	Risovszky Lajos, M. vásárhely.
94.	Dvorzák Ferenc, Arad.
95.	Gróf Kendeffy M., Sánta Maria.
96.	Reismann Géza, Beregszász.
97.	Árus Irmus, Székelykeresztur.
98.	Schwartz testvérek, Petrozsény.
99.	Neidenbach Laci, Arad.
100.	Schneider J. és Gy., Szatmár.
101.	Gróf Kendeffy M., Sánta Maria.
102.	Mérty Béla, Arad.
103.	Kovács Jolánka, Ujlak.
104.	Kovács Jolánka, Ujlak.
105.	Ujhelyi Biró Zoltán, Kolozsvár.
106.	Molnár Annuska, Nagyborosnyó.
107.	Molnár Endre, Temesvár.
108.	Molnár Endre, Temesvár.
109.	Sebestyén Gabika, Borosjenő.
110.	Székely István, Máramarossziget.
111.	Árus Irmuska, Székelykeresztur.
112.	Schneider J. és Gy., Szatmár.
113.	Peiser Adrienne, Naggyvárad.
114.	Neidenbach Laci, Arad.
115.	Juhász Pista, Nagyenyed.
116.	Nagy Rózsá, Székelyudvarhely.
117.	Gvidó Katica, Dicsőszentmárton.
118.	Kovács Jolánka, Uilleac.
119.	Partos Matild, Oradea-Mare.
120.	Neidenbach Laci, Arad.
121.	Wertheimer Rózsika, Zsibó.
122.	Balogh Mihály, Naggyvárad.
123.	Máthé Klárka, Beica de Jos.
124.	Klein Magda, Naggyvárad.
125.	Kun Pista, Nagyszőlős.
126.	Libiczai Ilona, Székelyudvarhely.
127.	Fried Imre Lugos.
128.	Eröss Alfréd, Temesvár.
129.	Tóth Karcsi, Dicsőszentmárton.
130.	
131.	

Igyekezni fiuk, leányok, hogy mihamarabb elfogyjon a 250 sorsjegy és megjethessük a sorsolást.

A Cimbora kiadóhivatala.

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Hermann Icuka és Margitka. A m. é. 51. sz. teljesen elfogyott, a 32. számot pótoljuk, ha közlitek lakóhelyeteket is. — Klein Irén, Arad. A f. é. 1. szám már teljesen elfogyott. — Gyárfás László, Kolozsvár. A m. é. 30. és 51. számok már teljesen elfogytak. Előbb kellett volna reklamálnod. — Nemes Béla, Máramarossiget. Ugyanazt üzenjük, amit Gyárfás Lászlónak. — Mózes Böske, Nagykaroly. 44. és 51. számok elfogytak, az 5. számot pótoljuk. — Engel Oszkár, Targu-Mures. Közölje pontosan, melyik számot nem kapta meg, hogy pótolhassuk. — Bedő Ferenc, Fogaras. Előfizetési díja f. é. május hó 1-ig ki van egyenlve. — Hirschhorn László, Fogaras. Közölje, melyik számot nem kapta meg, hogy pótoljuk. — Ridwal Olga, Orastie. A Cimbora ez évi első számát azért nem pótoltuk, mert már teljesen elfogyott. — Löbli Pista, Torda. Közölje pontosan, melyik számot nem kapta meg, hogy pótolhassuk. — Kriza Ilona tanítónő, Galesfi. Előfizetési díja f. évi június hó 30-ig ki van egyenlve. — Szilvássy Károl, Seini. A visszaküldött három 51. számú Cimbora-t köszönettel vettük. Lőrincz Jolán címére a Cimbora-t rendszeresen küldjük. A 12. sz. Cimbora-t már elküldtük, reméljük, hogy meg is kaptad. Az 5. számot pótoltuk.

Kiadóbácsi postája külföldi előfizetőihez.

Imreh Ilike, Rimaszombat. Előfizetési díja a beküldött 20 ck.-ával folyó év marc. 1-től május 31-ig ki van egyenlve. Szabó Béla ref. lelkész, usi. Az átutalt 40 ck.-ával előfizetési díja folyó év április 1-től szept. 30-ig ki van egyenlve. — Török Zsófia, Nagyszőlős. Előfizetési díja a beküldött 20 ck.-ával március 1-től május 31-ig ki van egyenlve. — Fövényessy Irénke, Beretka. Előfizetési díja május 31-ig ki van egyenlve.

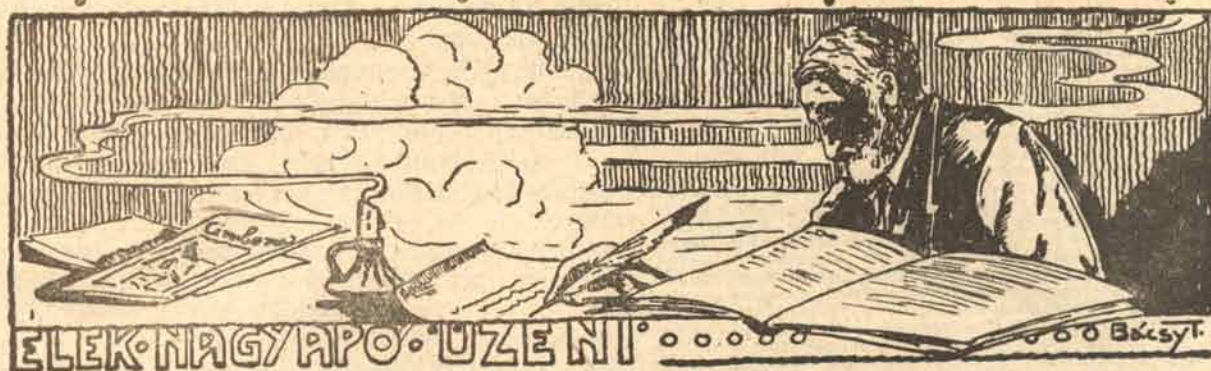

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nél (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leiert:

1. Közdelmek.	5. A Jóság diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és P. cí.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Posta útján is megrendelhetők a pénz előzetes beküldése mellett vagy utánvétel.

A „CIMBORA” BUDAPESTI KÉPVISELOJE
dr. Vajda István
VII. Dohány-utca 12. III. 8.

Hosszu szenvedéstől váltotta meg a halál angyala egyik legkedvesebb unokámat, Kovásznay Péterkét. Ő neki megváltás volt a halál, de az édesanyának és apának örökösi bánat, mert ők egyellen gyermeküket, mindenüket veszítették el Péterkében, ebben a csupa szív gyermekben. Lehejellen megtalálnom a vigasztaló szavakat az édesanya szívéhez, aki több mint egy éven át virrasztott szenvedő gyermeke fölött s ó jaj, hiába! Istennél, egyedül Istennél a vigasztalás. Nagyváradi unokáimat kérem, ha utjok a temetőbe viszi, ne sajnáljanak egy szál virágot a Kovásznay Péterke sírjától úgy a maguk, mint a nagyapó nevében.

Botházy Gizike és Balázs Rókuska, Gyimesbükk. Örömmel olvasom a leveleket, hogy Gizike édesanyja már jobban van s így majd ismét sürűbben kapok levelet tőle. Amikor ezt az üzenetet olvassátok, már otthon vagyok. A 4-ik számot pótolja a kiadóbácsi. — *Schössberger János, Temesvár.* Eddig a befejező akadályozott meg az előfizetés gyűjtésben, de most már te is munkának látsz, mert olyan szép újságot már rég nem olvastál, amint a Cimora. Hát csak rajta, mert mennél jobban olvassátok a Cimorát, annál szebb és tartalmasabb lesz. A rém-feliratod sorra kerül. — *Nagy Antal, Nagyszombat.* Ez az első leveled hozzám, de fogadod, hogy ezután gyakran írsz. Ugyeigen öcsike viszont ígérsz. — *Willd Prigyes, Gyulafehérvár.* Az általad szerzett előfizetésért a hozám küldött 180 leut megkaptam és a kiadóbácsinak továbbítottam. Természetesen, az első számlát kezdve fog kapni az újságot a te Demény barátó, akit szeretettel látok unokám seregében. Azt igen helyesen írsz, hogy tanuld az esperanto nyelvet, mert ennek a nyelvnek még sok hasznát veheted az éleiben. Ha rendszeresen kapod az újságot, annak egy-századul a posta az oka. — *Flórián Laci, Eperjes.* Jók a rejtvények, de ismerősök. Utakat eszeli ki, mert amint írásodból látom, kifelik az föld. — *Kovács Imrus, Székelyfalu.* Ugy emlékszem, megkaptam a bezzámolódát s el is küldtem a nyomdába s valószínűleg mire ezt az üzenetet olvasod, már meg is jelent. Annak igen örvendek, hogy szeretnél levelezni olvasótársaidal s erre a célra idejegyzem a címeket: Sculla, Iud. Timis. — *Stuhlik Emil, Lupény.* Levelezőlapodat továbbítottam a kiadóbácsinak. — *Kovács Piroška, Nagyvár.* A kiadóbácsi pótolja a 4-ik számot. Töled nemcsak megfeszít, de levelet is várók. — *B. Krausz Irén Torda.* A pontrejtvényed jó, a névlejtvényed is, de amint már sokszor írtam, igen sok a névlejtvényem. A kiadóbácsi majd értesít, hogy mikor jár le az előfizetésed. Öcsike kilenc éves. — *Székely Anikó, Arad.* Örömmel látlak unokám seregében. Örvény-ködtöm gömbölyű betűs írásodban s remélem, szorgalmas levélíró leszel. — *Labud Anti és Józsi, Gyulafehérvár.* A pesti felől s nem valami jól sikerült, mert sokat öngondolkodtam. Remélem, a nyert örvényt már megkaptátok. — *Törzák Anna és Izabella, Bihar.* Valóban, nagy győnekedésére vall a rézetekről, hogy azért nem írtatok egy hónapig, mert tudtátok, hogy Pesten vagatok s nem akartátok zavarni a pihenésben. Bármennyire jól esik nekem ez a győneked figyelem, mert csakúgyvan rám jár a pihenés — az én unokám levelei nem zavartak engem a pihenésben, sőt valóságos lelkifurdalás volt azoknak az olvasása. — *Dombi Bócsi, Csernétalu.* Sokszor megírtad a levelet, de egyszer se mertél elküldeni, pedig semmi okod se lehetett a féltelre, mert ez a leveled minden tekintetben jó általán, amint az el is várható egy IV. polgárista nagy leánytól. Hát csak írj bátran, szeretettel várom leveleidet. — *Lindeneid Ivolya és Erzsé, Szatmár.* Nyugodtan leheltek abban, hogyha megdicsértétek, meg is érdemeltétek. Az lehet, hogy volt hiba a leveletekben s az sem lehetetlen, hogy azt én szándékosan nem vettem észre, mert nem elvem kemény dorgálás nevelni az én unokáimat. Példa rá a mostani levelet, hogy az én elvem helyes, mert ime, annak öröme, hogy nem találm csunyának az általadok csunyának vélt írás megfogadástok, hogy ezután szebben és gyakran bban foatok írni. Örvények, hogy annyira fészelt a Tanyai kisdíjakok c. versem s magatok elé képzelétek, amint Nagyapó örülgeti a vasúti kocsi ablakát és gyönyörködik az alsódi tájban. Ha Dezső öcs te külön csókoltja a kezemet, én is külön csókoltam őt, mondjátok meg neki. — *Dezsi unoka.* A leveledben ugyan nem találm bélyeged, de azért kívánságodra külön is választoltam volna, ha győnekedésem ebben meg nem akadályoz. Így hát csak röviden közlöm veled, hogy verseid figyelemreméltó szárnypróbálgatások s köztük különösen a „Vajjon” című ver-

selés dolgában is figyelem érdemel. — *Altbach Manó, Kovászna.* Rejtvényed főbb-hevesebb hibásak, vagy ismerősök, tehát utakat eszeli ki. — *Lówy Lili és Feri, Kovászna.* Rejtvényeidet közül a pótlólevény sorra kerül. — *Guth Arnold és Viktor, Szatmár.* Rejtvényeket megfeszítésnek a módja előttem is ismeretlen s alig hiszem, hogy olvasótársaitok is el tudnának igazolni rajta. — *Zemba Olivía, Martini.* Két hónapja olvasod az újságot, még pedig nagy örömmel s bár gyenge még az írásod, nem mulasztod el, hogy minden jót ne kívánj Nagyapónak. Valóban, az írásod nem mondható a legjobbnak, de ami igen fontos, helyesírás dolgában kifogástalan. Ahhoz pedig, hogy az írásod megjavuljon, megszépüljön, csak akarat és kitartás kell s ez bizonyára meg van benned. — *Sonn Imre, Petrozsény.* Annak idején megkaptam a hozám visszajuttatott meg írt. Magam részéről eleget tudok találm, ha négy olvasótársaddal levelezel s a miatt ne busulj, hogy a tíz leveled lepadt régre, mert hízzel levelezni költséges is, meg tulságos sok időt is vesz igénybe. „Munkás” nevű olvasó társadát ezután figyelmeztetem, hogy szeretné veled levelezni, tehát közölje veled a címét. Rejtvényeid ismerősök. — *Dénes Szilárd, Segesvár.* Mind vártad a választ leveledre, de csak Erzsi ének és Ipolykának választoltam neked nem. Hát most pótolom a mulasztást. Az írásodon valóban meglátszik, hogy német iskolában tanulsz s most kezdted gyakorolni magadát a magyar írásban és olvasásban. Kezdetnek elég jó az írásod, de igazán kívánatos, hogy minden héten írj egy levelet nagyapónak, még akkor is, ha azonnal nem kapsz rá választ s meglátod, milyen szépen fogsz írni magyarul. — *Motren Zita, Nagyvár.* Alig tudsz magadnak időt szakítani a levélírással, olv sok a tanulni való. A f, hogy mégis csak tudsz szakítani, amint hogy helyes beosztással tud leírásra is, tanulásra is. Azt pedig nem hangsúlyoshatom eléggé, hogy az iskolai tanulás mellett milyen fontos a levélírás. — *Jakab Margit, Pankota.* Nagynéd szerette meg neked azt az örömet, hogy újre megrendelt a Cimorát s már is elváhatatlan jó barátok lehetek. Amint leveledből látom, voltaképpen Maglódon laktok. Levegőváltozás végett vagy Pankotán s Hollandiában is két ízben voltál 6-6 hónapig s mert ott nem gyakorolhattad a magyar írást és beszédet, most kétszeres erővel pótolod a hiányokat. Megnyugtathatlak, hogy már is pótolod a hiányokat, mert az írásod teljesen kifogástalan. A kiadóbácsi pótolja a 2. számot. — *Péter Jenő, Kovászna.* A pótlólevényed sorra kerül. — *Bagossy Juci, Bazel.* A budapesti gyermekvonattal mult mult év november 16-án érkezett Bazelbe. Nagyon kedves családnál vagy, meg némeül is sokat tanultál, de mégis várod, hogy haza mehes Budapestre anyukához, apukához. Sokszor gondoltál nagyapóra is, bár ott nem olvashattad a Cimorát, de annál többet olvashatsz most majd, ha hazakerülsz. Elhísztem neved, hogy sok szeretettel látalak, amit soha se tudsz elfelejteni, de természetesen örök igazság marad, hogy minde nélkül jó, de legjobb otthon. — *Buttinger Ilonka, Pankota.* Ez az első leveled hozzám a kérsz, ne vegyem rossz néven, ha sok benne a helyesírási és fogalmazási hiba. Bár 14 éves leány vagy, a második polgári tanuló, mert 12 éves korodban a doktor bácsi elfliffotta a tanulást, de most látod, hogy helyes beosztással a tanulás sem árt. Igen, igen a helyes beosztás! Ezt hirdetem én szüntelen nektek. Mondanom se kell, hogy hogy szeretettel látalak unokám között téged, kinek oly nagy örömet szerzett az édesanyád a Cimora m. grendelésével. Megnyugtathatlak affélő is, hogy sokkal helyesebben találm az írásodat, mint azt a te nagy szerénységed hitte. Ha a lap mindig későn érkezik, annak a posta az oka, mert Szatmárról jókor elindítják. A kiadóbácsi pótolja a 2. számot. — *Pethő Eza, Zabola.* Hát az igaz, hogy réges régen nem írtál. Igazán nem tudtam mit gondoljak rólad és rólatok. Oly rég nem írtál, hogy azóta a kiadóbácsitól nagy leány lett, legálly is erre vall egészen kifejelett szép és helyes írásod. Örömmel olvasom, hogy nagyon szeretsz festeni, Adam öcséd pedig mindig villanyt szerel, most meg mozi akar csinálni s folyton azon mesterkedik, hogyan lehetne ventilógépet csinálni egy rossz skafulyából. Nem c. utánán, ha beteljesedne Apukának a jóváindulása és Adamból gépész-mérnök lenne, mert ha nem tudnátok, akkor megsumog, hogy a fi dedapátoknak és az úk-apátoknak, a i Elek nagyapónak volt a nagyapja, rendkívül nagy volt a kézügyes-égük. Tehát nyilvánvaló, hogy Adam öcséd innen örökölte ügyességét. Minden valószínűség szerint, a f. vissz folyamán rövid időre elmegegyek a torjai nagymamához pihenni s akkor majd bizonyosan találkozm veletek is. — *Dénes Erzsike, Segesvár.* Szeretné eleget tenni ígéretednek, s írni minden két héten, de a sok tanulás miatt nehezen váltakod be az ígéreted. Meg írsz elége, ha ritkábban írsz

A „Cimbora“ könyvosztálya

Könyvosztályunkban legújabban az alábbi könyvek érkeztek be és azokat utánvét ellenében olvasóinknak szállíthatjuk:

Benedek Elek: Apa mesél	130 leu
„ „ Uzoni Margit	220 „
Burnett: A kis lord	120 „
Ego: Komoly Novák Magda és Magda barátnői	210 „
Gregus Ida: Az én meséskönyvem	170 „
Jókai Mór: Rózsák szigete	130 „
Tutsek Anna: Cilike menyasszony lesz	210 „
„ „ Cilike mátkasága	210 „
„ „ Cilike férjhez megy	210 „
„ „ Az édes otthon	130 „
„ „ Hegyek között	130 „
„ „ Szélvész kisasszony	130 „
Sebők Zsigmond: Mackó ur utnak indul	210 „
„ „ Mackó ur utazásai	210 „
„ „ Mackó ur újabb utazásai	210 „
„ „ Mackó ur szárazon és vizen	210 „
Bocs Bálint: Tányértalpu koma a repülőgépen	210 „
„ „ Tányértalpu koma Amerikában	210 „
„ „ Tányértalpu koma vitézi tettei Boszniában	210 „
„ „ Tányértalpu koma utazása Hollandiában	210 „
„ „ A 3 Tányértalpu testőr és Tányértalpu koma egyéb kalandjai	210 „
„ „ Tányértalpu koma fiainak utazása a föld körül	210 „
„ „ Tányértalpu, a sportbajnok	210 „
Malot Hector: Az akarat diadala	130 „
„ „ Elhagyottan	250 „
Szabóné Nogál Anna: Zsófia naplója	210 „
Bálint Imre: Csimpi. Mühlbeck Károly rajzaival	100 „
Twain Mark: Koldus és királyfi, diszkiadás	250 „
„ „ Hajósélet a Missisipin, diszkiadás	260 „

Utánvételi költség kötetenként 6 leu. – A pénz előzetes beküldése esetén portó-költséget nem számítunk.

A „Cimbora“ képes heti gyermeklap előfizetési árai:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

negyedévre 20, félévre 40,
egész évre 80 cseh korona

MAGYARORSZÁGBAN:

negyedévre 36.000, félévre 72.000,
egész évre 144.000 magyar korona

ROMÁNIABAN:

negyedévre 90 leu, félévre
180 leu, egész évre 360 leu.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

negyedévre 30, félévre 100,
egész évre 200 dina

AUSZTRIABAN:

negyedévre 28.000, félévre 56.000,
egész évre 112.000 osztrák korona

„Cimbora“ szerkesztősége, kiadóhivatala és megbizottai:

SZERKESZTŐSÉG: Bajani-Mici [Kisbaczon] u. p.
Bajani-Mare [Nagybaczon] Jud. Treiscaune [Há-
romszék megye], Románia. — Főszerkesztő:
Benedek Elek. E címre küldendők a „Cimbora“
részére szánt közlemények, az Elek Nagypóhoz
írott levelek és rejtőnymegejtések.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare [Szatmár], Románia.
Str. Caza-Voda No. 4.

FIÓKKIADÓHIVATAL: Budapest, VII. Dohány u.
12. III. 8. — A budapesti fiókkiadóhivatal veze-
lője: dr. Vajda István.

CSEHSZLOVÁKIAI MEGBIZOTTAK: Balla József,
Beregszász, Ugocsai-u. 5. Bleicher Simon, Munka-
cevo, Fő-u. 54. Schindler Anna tanárnő, Ratkov-
szky Pál urnál, Jelsava. Fülöp Kálmánné, Rimavska
Sobota, Kohár-u. 32. Wielorisz Gyula, Rimavska
Sobota. Várady Szidónia nyug. polg. isk. tanárnő,
Losonc, Rózsa-u. 6. Kormos János nyug. tanító,
Losonc, Kossuth Lajos-utca 17. Ócza András
nyug. tanító, Revuca. Babják János, Uzhorod,
Podkarpatski Bank, Menetjegyhivatal. Julius Demja-
novits ürednik, Huste, Okresní Soud. Riedl Béla,
Kosice, Eszterházy-utca 20. Turóczy Béla, Ko-
sice, Szlovák Általános Hitelbank tisztviselője.

Az előfizetési díjakat a következőképpen kell befizetni:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

lakó előfizetőink negyed-
évenként postatakarékpénz-
tári befizetési lapot kapnak.

MAGYARORSZÁGBAN:

lakó előfizetőink negyed-
évenként postatakarékpénz-
tári befizetési lapot kapnak.

ROMÁNIABAN:

Tordán Jeszenszky Miklós [str. dr. Ioan
Raftiu 18. sz.], Arad, Barót stb. váro-
sokban a nyugtákat Bihari, József
nyug. postafelügyelő három havonként
személyesen mutatja be. — Románia
főbb városaiiban és falvaiban lakó
előfizetőink a Cimbora-hoz mellékelten
negyedévenként küldött postautalványt
kapnak, amelynek összegét bármelyik
postahivatalnál be lehet fizetni.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

postautalványon vagy személyes befize-
tés formájában a Kurir hírlap és könyv-
terjesztő vállalatnál Subotica, (Szabadka).

AUSZTRIABAN:

a Wiener Bankvereinnál a „Szabadsajtó“
Bruchdruckerei u. Zeitungsverlag A. G.
in Satu-Mare (Románien) számlója javára.